‘na rogièla che fà còcoi de sò posta, arbandonada
för dai félesi che sqoèrge, ‘l mus’cio vért e i granetàri
la se sgionfa gal zedrón, qoanche pasa ‘n nugol scur
par cetarse ‘mpisolàda, sota ‘n sgiànz che vis’cia i témbei

pò la pòlsa ‘n pocolìn, lì ‘n de ‘n poz ‘ntrà i mughi verdi
par vardarse, berechìna, ‘n fior che ciùta de scondon
fresca dolcia e ‘n pöc rabiosa, ghe se spègia na pavèla
pàr na lagrima de azùr con qoel ciél sfondà gió ‘n fónt

slinchi, corse e rudoloni, la careza ‘l bosc che spèta
pò lagió, ‘n la val che tase, tut se ferma, ‘mpresonà
gh’èra ‘n lareš a far guardia, ‘na saéta ‘l l’à cucià
rebaltà via ‘n mèz a l’aqoa che pan pian deventa möia

sento ghirli de cigaia, e canzon de grii sul prà
varda e tase i giasenàri, par tut perle i bòmbi negri
ma la rogia ‘nsin ‘mbombìda la fà ‘n salt e la salùda
come ‘n tòn la se fà posto e rembómba ‘l rìo tut torc

e la cor, slišarše i cròzi, che le péš no le se sgrìfia
la se slanza tebia al sol qoanche ‘l pas se fà gualìo
gocia a gocia la se sfanta, fin che ‘l mar farà paion
pò postada al vènt che pirla, l’ultim sgol su ‘n vèrs le stéle

croda pò ‘n linzöl tut bianc, qoèrta adòs le cime röse
carezando ‘l mont che ‘l pòlsa, co ì schiràti e le gardéne
la se strušia pian su i zìrmi, destempràrghe ‘l cör ‘ngremì
dal susùr del vent che ‘l fis’cia, sol na lagrima che sgocia

e la sgocia come i òci, ‘mpašionadi al prim slusór

la se ‘n và gió ‘n trà i boài, par tornar a le sò cà
mi la gato sempro chive, l’aqoa bòna che recòrdo
l’èi na rogia che mai zéde, ma che scampa gió ‘n trà ‘l bosc

par lavar pecàdi e amori, cole póze e i molinèi
la fa naser fiori azùri dent ‘n de ‘l pèt de chi la sàgia
e se béora anca ‘na vaca, su ‘n de ‘l brènz postà lì ‘n lònga
sènto ‘l cùco da lontan, vèn de corsa ‘n léoro sol

l’ultim goc e ‘l sol che spónge, fòrsi ‘l piöve anca doman

Giuliano